

państwowych urzędów pośrednictwa pracy inwalidów ciężko poszkodowanych — zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. № 32, poz. 195) — nie podlegają obowiązkowi wpłacania należności z §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Pracodawcy zagraniczni, korzystający z usług państwowych urzędów pośrednictwa pracy, wpłacają tym urzędom za każdego zapośredniczonego zagranicę pracownika sumę, ustaloną przy zgłaszaniu zapotrzebowania na pracowników po wzajemnym porozumieniu się Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z delegacjami, misjami lub innymi upoważnionymi przedstawicielami zagranicznych pracodawców.

§ 5. Pracownik, wysłany przez państwowy urząd pośrednictwa pracy na wolne miejsce, zgłoszone przez pracodawcę lub jego prawnego zastępcę w jednym z państwowych urzędów pośrednictwa pracy, obowiązany jest przedstawić właściwemu pracodawcy przy zgłaszaniu się do niego kartę polecającą państwowego urzędu pośrednictwa pracy.

§ 6. Wojewoda, na wniosek państwowego urzędu pośrednictwa pracy, może zwolnić pracodawcę od zwrotu kosztów, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, o ile zatrudnienie bezrobotnego nastąpiło, jako wynik specjalnych zabiegów, mających na celu zmniejszenie bezrobocia.

§ 7. Wpłacający ma prawo żądać wydania odpowiedniego pokwitowania z pobrania sumy — zgodnie z przepisami § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 października 1922 r. w przedmiocie zwrotu kosztów kancelaryjnych przez pracodawców, którzy przyjęli do pracy pracowników, poleconych przez państwowe urzędy pośrednictwa pracy (Dz. U. R. P. № 92, poz. 865).

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

177.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 13 marca 1923 r.

w przedmiocie podwyższenia opłat za czynności urzędów miar.

Na podstawie art. 23 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 15 poz. 211), rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 28 maja 1921 r. o miarach (Dz. Urz. Min. b. Dz. Pr. № 20 poz. 138), oraz rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. № 100,

poz. 716), z dnia 5 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 104, poz. 752) i z dnia 16 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 52, poz. 470) zarządza się co następuje:

§ 1. Wszystkie bezwzględne stawki opłat, wymienione w rozporządzeniach Ministra Przemysłu i Handlu: z dnia 13 maja 1922 r. o opłatach za czynności urzędów miar (Dz. U. R. P. № 39, poz. 326) oraz z dnia 24 maja 1922 r. w przedmiocie opłat, pobieranych przez urzędy miar za przewóz narzędzi mierniczych, zatrzymanych przy rewizjach handlu (Dz. U. R. P. № 40, poz. 343), podwyższa się piętnastokrotnie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1923 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 12 lutego 1923 r. w przedmiocie podwyższenia opłat za czynności urzędów miar (Dz. U. R. P. № 16, poz. 107).

Minister Przemysłu i Handlu: *Stefan Ossowski*

178.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 13 marca 1923 roku

o podwyższeniu taksy opłat za roboty fizyczne, wykonywane w urzędach celnych przez pracowników kolei państwowych.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowym przekazaniu Ministrowi Komunikacji prawa wydawania przepisów o przewozie pasażerów, bagażu i towarów oraz ustalania taryf przewozowych na kolejach polskich (Dz. P. P. P. № 14 poz. 152) i w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu zarządza się co następuje:

§ 1. Zasadniczą taksę opłat za roboty fizyczne, wykonywane w urzędach celnych przez pracowników kolei państwowych w (Dz. U. R. P. r. 1920 № 12 poz. 67) uzupełnioną rozporządzeniem Ministra Kolei Żelaznych z dnia 26 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 109 poz. 716) podwyższa się trzydziestokrotnie, z wyjątkiem pozycji taryfy celnej 217 punkt 1, 2 i 3, której stawki podwyższa się pięćdziesięciokrotnie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 25 marca 1923 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 16 listopada 1922 r. (Dz. U. R. P. № 101 poz. 934).

Kierownik Ministerstwa Kolei Żelaznych:

Ludwik Zagórny-Marynowski

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Stefan Ossowski*